

татъчно приемливи както от групата на чергаруващите, така и от групата на уседналите. Ето защо те са принудени рано или късно да се решат, да "заседнат" било при едната, било при другата група цигани.

В случая наличието на междинна група е естествен и неизбежен резултат от елементарния факт, че преходът от подвижен към уседнал начин на живот нито е краткотраен по време, нито има строго еднозначна качествена определе-ност. Този преход е сложен и противоречив процес, допускащ в своята реализация различни вариации, които в съвкупност определят времето на преходността на съществуването на самата междинна група. И не само това. Самият преход от подвижен към уседнал начин на живот създава някакъв нов, макар и относително временен, пласт в душевността на циганите. Естествено е да се предполага, че този пласт говори за някаква амбивалентност в ромската душевност, която постепенно улегва, успокоява се, докато се превърне в спомен с противоречива носталгична насоченост.

Струва ми се, че този момент в ромската битийност и душевност - и то в ограничените рамки на един човешки живот - е доловен и отразен много дълбоко, вълнуващо и правдиво в поезията на големия поет на българските цигани - **Усин Керим**. Поетът не крие, че има катунаарски произход. В стихотворението си "**Роден съм аз**" той направо пише:

*Роден съм аз
 сред старите катуни;
де цигани и циганки
 шумят,
и приказки в нощта
 при песен лунна
разказват си за бял,
 далечен свят*

...

*Роден съм,
 а майка ми умряла,
баща ми стар,
 в реката ме измил;
затуй сега е здраво*